

Una excursió al més enllà

Ben de matí, entre mig de les valls dels Pirineus, les muntanyes es vesteixen amb els primers rajos del sol. Però hi ha un petitíssim racó del Pallars on la màgia es desperta encara més aviat sota una roca vermella: *Gurp*.

En aquest poblet, anys enrere, quan encara els nens i les nens anaven a l'escola a peu, vivia la Lali, la nena de la cuca de llum. Ella era una nena de cabells rossos i enrinxolats, amb ulls grans de color mel i pestanyes llargues. La Lali era especial, guardava tots els secrets del bosc i cada dia quan sortia de l'escola, abans d'arribar a casa seva, creuava el *Barranc dels Lleons* i pujava fins al *Coll de Roures* a visitar la seva amiga, Lila, la cuca de llum.

La Lila, era una cuca tendra que il·luminava les nits fosques del bosc, la seva llum era tan suau, que les nits de lluna plena era difícil trobar-la.

La Lali s'encarregava de recollir els desitjos dels *habitants del pobleⁱ* i la Lila s'encarregava de recollir els desitjos dels *habitants del boscⁱⁱ*. Totes les nits, recollien desitjos i més desitjos, i un cop els tenien tots, es retrobaven totes dues per guardar-los delicadament dins d'una *cistella ouera de vímetⁱⁱⁱ*. Després els portaven a dalt de tot de la muntanya on esperaven fins a la matinada que arribés el vent perquè se'ls emportés al més enllà i així els estels els poguessin fer realitat.

—Lila, has tingut molta feina avui? – li preguntava normalment la Lali.

—Sí, n'he recollit molts! Encara sort, que els desitjos són invisibles i sembla que no pesen, i és que, de vegades, les coses més importants són invisible. –Li contestava sovint la Lila.

—Sí, quan penso en un món en pau desitjo estimar, ajudar i respectar els altres tal com m'agradaria que ho fessin amb mi, llavors me n'adono que les coses més importants són invisibles. –Afegia habitualment la Lali.

—Ja saps, amiga, seguim predicant amb l'exemple. –Afegia habitualment la Lila picant l'ullet de complicitat amb la nena.

Totes dues tenien llargues converses, feien un gran equip i tenien molta feina a la comunitat.

—Lali, aquesta cistella ouera és màgica, saps per què? – Va preguntar la Lila.

—Perquè guarda tots els desitjos dels habitants i els podem traslladar fins aquí

a dalt del cim de la muntanya, més a prop dels estels, per fer-los realitat. –Va respondre amb entusiasme la Lali.

—Sí. A més, és bonic pensar com els ous es converteixen en pollets i els pollets acabaran trencant la closca ells mateixos des de dintre de l'ou per complir el seu desig: viure.

El mateix deu passar amb els nostres desitjos i els dels habitants. Creem el desig i amb la nostra força, des de dintre, el fem realitat a la vida. – Va clarificar la Lila.

—Llavors la nostra feina consisteix en què cada habitant confii més en si mateix, en la seva màgia i es connecti amb la natura. –Va afegir la Lali.

—Sí. Exacte! Mira'm a mi: taaaxán! –Va exclamar la Lila, afirmant amb el cap i fent un salt a l'aire a l'hora que obria els braços a l'horitzó.

—Jo soc una cuca de llum i cada cuca de llum emet la seva pròpia llum particular, soc petita, alguns habitants ni em poden veure, però crec en mi mateixa i en el meu camí. Jo, igual que la resta d'éssers vius, tinc la meva funció a la natura. De la mateixa forma passa amb la resta d'habitants del bosc i dels habitants del poble amb la seva pròpia essència. Crec que la natura és sàvia, l'hem de cuidar connectant més sovint amb ella i cooperant els desitjos conjuntament. –Va acabar de concloure la Lila.

I així, passaven hores i hores compartint formes de veure la vida.

Una nena i una cuca de llum tenien punts de vista sobre la vida molt diferents però al cap i a la fi les coses més importants eren les mateixes tant per als habitants del poble com per als habitants del bosc.

Una d'aquelles nits, la Lila portava pressa i li va dir a la Lali:

—Aquí tens la cistella! –Dintre estan els desitjos dels habitants del bosc però avui no podré venir al cim de la muntanya amb tu per fer-los realitat. He de guiar el camí a uns habitants a qui els costa orientar-se dins del bosc.

—Fes-ho tu, tot anirà bé! Tots som un. –Li va dir, mentrestant li agafava la mà amb força. I en un tres i no res, la Lila es va esfumar entre la boira espessa de la pinassa.

Després d'aquella trobada fugaç, la Lali va carregar la cistella amb els desitjos dels habitants del bosc i va anar a recollir els desitjos dels habitants del poble, però quan ja li faltava poc per acabar la feina, una bafarada a cremat i fum espès que sortia del bosc va envair els carrers de Gurp.

—Foc, foooc! –Cridaven alguns habitants.

La Lali ràpidament, sense deixar anar la cistella, va anar a tocar les campanes de l'església per avisar a tots els habitants que s'estava calant foc i s'organitzessin per apagar-lo entre tots i totes. Però ja era massa tard, el fum s'havia convertit en flames que corrien i avançaven a gran velocitat. La Lali va pensar en avisar els seus veïns els *habitants del riu*^{iv} perquè portessin aigua, però eren massa lluny, va tenir els mil i un pensaments, però no era suficient només tenir pensaments, havia d'actuar. El foc era més fort i ràpid que els habitants. En aquell moment, l'únic que va poder fer, va ser cuidar-se a si mateixa.

Així que amb les llàgrimes als ulls, va córrer amb el cor encongit fins al cim de la muntanya, per poder respirar aire pur, i on, ella sola, sense la seva amiga Lila, però amb l'esperança de poder ajudar la comunitat, va obrir la cistella dels desitjos que havia pogut recollit aquella nit.

Aquella matinada, el vent no venia a recollir els desitjos i emportar-se'ls al més enllà com solia fer de costum.

La Lali, davant de la situació, va esclatar a plorar obrint i tancant la cistella ouera una i un altra vegada. Les llàgrimes li corrien galta avall mentre recordava les habituals converses que tenia amb la cuca de llum. Però, de cop, un fort batec de confiança la va abraçar paralitzant el moment present.

Al cap d'una estona, va sentir uns trons i de seguida uns núvols van tapar els pocs estels que es deixaven veure. Després d'un parell de llamps que volien tocar el terra, va començar a ploure a bots i barrals.

—Aquesta pluja apagarà el foc! —tancant els ulls, va sentir cap a endins la Lali.

Les seves llàgrimes es van anar barrejant amb les gotes de la pluja que queien del cel sense parar i un gran somriure pintava la cara de la nena, al veure com, la nit passada, el seu desig, els desitjos dels habitants del poble i també els dels habitants del bosc, eren un sols desig connectat a la natura i convertint-se en realitat.

Del foc ningú més en va sentir l'olor.

D'aquesta experiència la Lali, la nena de la cuca de llum, va aprendre:

Que la confiança i la capacitat que tenim per crear el que creiem només la podem experimentar nosaltres mateixos de forma individual des de dins cap enfora.

Que la vida esta plena de camins amb possibilitats, depèn de la nostra mirada com la volem seguir caminant.

Que la humilitat és una eina per escoltar-nos a nosaltres mateixos, escoltar-nos els uns als altres i també escoltar la saviesa harmoniosa que ens aporta la natura.

Que el respecte ha d'estar present cap a nosaltres mateixos i també cap a tots els altres éssers vius del planeta.

Que responsabilitzar-nos amb consciència del que consumim i actuant de forma pacífica, podrem viure en una societat més solidaria i lliure.

Que la unió fa la força i l'educació de les persones és la llavor que ens obri al món on volem viure.

A partir d'aquell moment, la Lali, va començar a brillar de forma natural amb tanta intensitat que la comunitat quan la va tornar a veure, no sabien si era la mateixa nena que coneixen abans o s'havia convertit en el seu desig més profund: ser un estel a la Terra.

Laia Valls Martín

ⁱ *Habitants del poble*: conjunt de persones i famílies amb àvies/es, infants, adults i joves.

ⁱⁱ *Habitants del bosc*: espècies arbòries, de flora i d'animals pròpies de l'ecosistema de bosc mediterrani.

ⁱⁱⁱ *Cistella ouera de vímet*: cistella tradicional per a emmagatzemar els ous o altres estris, composta de vímet (branca prima, llarga i flexible de vimetera i d'altres espècies de salze) artesanal amb doble tapa i nansa per a la seva adherència.

^{iv} *Habitants del riu*: espècies arbòries, de flora i d'animals pròpies de l'ecosistema de bosc de ribera.